

Arrest

nr. 326 121 van 5 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 april 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk.

1.2. Op 26 januari 2024 verzocht verweerder de Franse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

- 1.3. De Franse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 9 februari 2024.
- 1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 februari 2024 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.5. Verzoeker werd op 8 april 2024 overgedragen aan de Franse autoriteiten.
- 1.6. Op 11 maart 2025 diende verzoeker in België een volgend verzoek om internationale bescherming in.
- 1.7. Op 27 maart 2025 verzocht verweerder de Franse autoriteiten om verzoeker terug te nemen.
- 1.8. De Franse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 10 april 2025.
- 1.9. Op 23 april 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 24 april 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

*naam: [I.]
voornaam: [A.M.A.]
[...]
nationaliteit: Eritrea*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer [A.M.A.I.], die staatsburger van Eritrea verklaarde te zijn, diende op 11.03.2025 een verzoek om internationale bescherming in.

Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk op 05.09.2018, op 31.12.2019, op 05.08.2021 en op 29.08.2022; in Luxemburg op 15.03.2021 en op 25.07.2023, in Nederland op 02.02.2020 en in Duitsland op 17.04.2024 en op 17.02.2025.

Op 26.03.2025 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelde verder een maternale neef ([I.O.]) te hebben die momenteel in Duitsland verblijft. De betrokkene verklaarde dat hij Eritrea in 1998 verliet. Hij reisde naar Soedan, waar hij tot 2012 in een kamp verbleef. Vervolgens reisde hij naar Libië. Hij wachtte er naar eigen zeggen op een kans om naar Europa te kunnen gaan. In 2018 reisde de betrokkene met de boot naar Italië. Hij kwam naar eigen zeggen op 07.07.2018 in Italië aan. Twee tot drie weken later reisde de betrokkene naar Frankrijk. De betrokkene kwam naar eigen zeggen op 05.08.2018 in Frankrijk aan. Hij stelde dat hij niet meer wist hoelang hij in Frankrijk is gebleven. Vervolgens reisde hij opnieuw naar Italië. Na een tijdje reisde de betrokkene opnieuw naar Frankrijk, nadien naar Nederland en nadien opnieuw naar Luxemburg. De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken in Luxemburg werden genomen, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. In 2020 reisde de betrokkene naar Frankrijk. In 2023 reisde de betrokkene opnieuw naar Luxemburg. Ongeveer vijf maanden later werd de betrokkene op 09.01.2024 opnieuw naar Frankrijk gestuurd omwille van de Dublin procedure. Op 10.01.2024 reisde de betrokkene naar België, waar hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene is op 08.04.2025 overgedragen aan Frankrijk, maar is daarna naar Duitsland gegaan en heeft daar internationale bescherming gevraagd op 17.02.2025.

We merken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Frankrijk en Luxemburg opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Frankrijk en Luxemburg.

Op 27.03.2025 werden de Franse, Duitse, Nederlandse en Luxemburgse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 27.03.2025 weigerden de Duitse instanties de terugname van betrokkene en Op 02.02.2024 weigerden de Luxemburgse instanties de terugname van de betrokkene. De betrokkene is in Luxemburg gekend als [M.A.], [...], Eritrea. Op 10.04.2025 stemden de Franse instanties met toepassing van 18d van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Franse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs – Charles-de-Gaulle. De betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij de prefectuur 'de Police'. De betrokkene is in Frankrijk gekend als [M.A.], [...], Ethiopië.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Frankrijk toekomt. Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Frankrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving

voorzien voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Frankrijk kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hierin beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat hij een beetje Frans kan en hij in België zijn plan kan trekken. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er telkens een uitwijzingsbevel krijgt.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij een beetje Frans kan en hij in België zijn plan kan trekken, merken we allereerst op dat Frankrijk, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Frankrijk telkens een uitwijzingsbevel krijgt, merken we op dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht aan Frankrijk, zijnde dat zijn verzoek om internationale

bescherming in Frankrijk werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk.

De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Franse instanties stemden op 10.04.2025 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) aan de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen “rechtsmiddel” tegen de afwijzing van een voorafgaand in Frankrijk ingediend verzoek.

De instemming van de Franse instanties conform artikel 18d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Frankrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten.

In het rapport over internationale bescherming in Frankrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurene Delage, "Asylum Information Database - Country Report - : France – 2022 Update", laatste update op 10.07.2024, hierna AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDAFR_2022-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 60).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 61). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Lyon-Saint-Exupéry. De betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij de prefectuur du Rhône. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen. Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (pagina 104). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. In 2021 kwamen er veel minder verzoekers aan in Frankrijk omwille van de coronacrisis maar ondanks die lagere cijfers en de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere verzoeker om internationale bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (pagina 107).

Het AIDA-rapport meldt dat er in de praktijk tolken beschikbaar zijn tijdens het interview (pagina 40). Er wordt verduidelijkt dat de verzoeker kan vragen om een tok van een bepaald geslacht (pagina 42). We erkennen dat er zich moeilijkheden kunnen voordoen op het gebied van vertolking, maar op basis van de beschikbare informatie kan onzes inziens niet worden geconcludeerd dat daarom van een overdracht dient te worden afgezien.

Wat rechtsbijstand betreft, wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet dwingt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (pagina 51). We erkennen dat in het kader van wijzigingen van de wet inzake internationale bescherming in 2018 veranderingen zijn ingevoerd wat betreft het aanvragen en het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand. Zo dient een aanvraag voor het bekomen van kosteloze bijstand binnen de 15 dagen na ontvangst van de beslissing tot weigering te worden ingediend en niet langer op eender welk ogenblik binnen de termijn van een maand om een beroep in te dienen ("The 2018 asylum reform removed the possibility for the asylum seeker to apply for legal aid at any point before the expiry of the one-month deadline to appeal, therefore shortening the time limit to benefit from legal aid.", pagina 50). Deze wetswijziging legt inderdaad een beperking in de tijd op, maar leidt niet tot het besluit dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

In het AIDA-rapport lezen we dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van overbevolking ("Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 108), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden ("It shows that a

substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants", pagina 103). Daarenboven wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 103).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheid verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding dat hij bacteriën in zijn bloed heeft. Tijdens het gehoor stelde hij gezond te zijn. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 112). Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk (pagina 113). De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor verzoekers, sinds 2020 moet een verzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers. In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (pagina 112-113).

Personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, kunnen nog gedurende zes maanden na het einde van de geldigheid van hun verblijf beroep doen op de algemene ziektekostenverzekering. Na deze periode kan nog kosteloze gezondheidszorg worden verkregen in ziekenhuizen of bij huisartsen via de overheidsbijstand voor personen zonder recht op wettelijk verblijf ("Persons who have no right to remain on the territory, including rejected asylum seekers, benefit from the PUMA for six months after the end of validity of the asylum claim certification. Before 2020, the time period was one year. After this period, State Medical Aid (AME) enables them to receive free treatments in hospitals as well as in any doctors' offices", pagina 112-113).

Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We merken verder op dat de Franse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Franse autoriteiten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zodat vaststaat dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3.2, tweede en derde lid van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“a) Voorafgaand

Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoeker is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld dat

- Er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat Frankrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling niet zouden respecteren.

Verzoeker is van oordeel dat verweerster door zulks te stellen:

- Artikelen 3.2, alinea 2, 3 van de Dublin III Verordening,*
- Artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 4 van het EU-handvest, alsook - Het zorgvuldigheidsbeginsel en*
- Het motiveringsbeginsel schendt.*

b) De leefomstandigheden van asielzoekers in FRANKRIJK

De bestreden beslissing houdt geen rekening met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening.

Het is al geruime tijd gekend dat er geen voldoende en adequate opvang is voor asielzoekers die onder toepassing van de Dublin III Verordening terugkeren naar FRANKRIJK.

In toepassing van het Europees rechtspraak en de Dublin verordening, kan verzoeker niet overgemaakt worden naar een lidstaat waar zij het risico loopt tot behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen, zowel i.v.m het asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen.

In casu, kan FRANKRIJK niet als de bevoegde lidstaat beschouwd worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van de kandidaat-vluchtelingen en hun opvang.

Deze tekortkomingen worden bevestigd door verschillende objectieve informatiebronnen.

[...]

Verder hebben arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna “HJEU”) een einde gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend.

Het risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM moet in concreto onderzocht worden door verweerster, rekening houdend met de algemene informatie over het land en de omstandigheden eigen aan de kandidaat-vluchteling.

In de zaak M.S.S. v. Griekenland en België, van 21 januari 2011, paragraaf 249 wordt door het EHRM het volgende gesteld:

“The Court is of the opinion however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (§§83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council

Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum- seekers in the member States ("the Reception Directive", 'see paragraph 84 above)."

Dit standpunt wordt in latere rechtspraak van het EHRM bevestigd (zie arrest Farakhel v. Zwitserland, van 4 november 2014, par. 96).

Het EHRM beoordeelde in verschillende zaken dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico op vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, de Staat rekening moest houden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname – in casu KROATIË - en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaïd./ Italië, 28 februari 2008, §128 – 129; Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108 in fine).

Dat in dit verband het van belang is om het arrest Tarakhel v. Zwitserland dd. 4 november 2014 te betrekken bij de beoordeling van huidige casus.

Dat dit arrest niet meer vereist dat het bestaan van "systemic deficiencies" wordt aangetoond in de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor de asielaanvraag opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM, zoals dat voor Italië het geval was, waar geen problemen waren met betrekking tot de asielprocedure zelf maar er wel serieuze twijfels bestaan omtrent het opvangsysteem voor de asielzoekers.

Dat zo onder paragraaf van het arrest Tarakhel v Zwitserland het EHRM als volgt stelt:

"104: In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validity be rebutted where "substantial grounds may be shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country.

The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person 's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualised examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of inhuman or degrading treatment be established. The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above).

105. In the present case the Court must therefore ascertain whether in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy. "

Dat het arrest Tarakhel v Zwitserland - dat uiteraard niet alleen op Italië betrekking heeft en ook niet enkel families met minderjarige kinderen betreft doch iedere asielzoeker die wordt geacht te behoren tot een kwetsbare groep aangaat - de EU lidstaten de verplichting oplegt om een diepgaand en geïndividualiseerd holistisch onderzoek te verrichten van de persoon in kwestie met inachtneming van de algehele situatie en de individuele omstandigheden van de voorgestelde overname waarbij de nodige garanties inzake opvang etc., dienen te worden gevraagd en bekomen bij gebreke waarvan de Dublin transfer niet zal kunnen plaatsvinden.

Dat zo het arrest Tarakhel v. Zwitserland stelt in §120:

"In the present case, as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together,"

Dat in deze het EHRM een cumul van kwetsbaarheden weerhoudt, bestaande uit de hoedanigheid van asielzoeker, zijn ervaringen terzake, alsook de gegronde twijfels omtrent het opvangsysteem voor de asielzoeker in FRANKRIJK die de asielzoeker blootstellen aan een risico in geval van terugkeer naar dit land die de overige Lidstaten ertoe moet brengen garanties te bekomen van de overnemende Lidstaat in het kader van een Dublin III transfer.

Dat bij gebreke aan dergelijke garanties de graad van de ernst zoals van artikel 3 EVRM kan worden bereikt, zelfs al is er geen sprake van systematische tekortkomingen of deficienties.

In dit opzicht volgt uit het Tarakhel t/ Zwitserland arrest van 4 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, door verweerster gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Frankrijk het onderzoek in asioldossiers waar een Dublin overdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verweerster, minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op recente en actuele informatie.

Het EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht eenieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Italië, req. n° 16483/12, §128)."

De rechtsleer van de zaak Khlaifia e.a./ Italië is ten gevolge degelijk van toepassing zowel tegenover vluchtelingen die gedetineerd zijn, als tegenover vluchtelingen die niet gedetineerd zijn.

De zaak Khlaifia e.a./ Italië herhaalt en benadrukt dat, in geen geval, de toestroom van vluchtelingen excuses kunnen vormen voor een lidstaat om zijn plichten ten aanzien van de vluchtelingen niet te eerbiedigen.

In de zaak Khlaifia e.a./ Italië, stelt de EHRM vast dat de klachten van de betrokkene m.b.t. de onmenselijke opvangvoorzieningen bevestigd zijn door verschillende bronnen, nl. "Le rapport de la commission extraordinaire du Sénat en Amnesty International (EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a./ Italië, req. n°16483/12, §130).

De EHRM concludeert:

« n'a pas de raison de douter de la véracité de ces constats, opérés par une institution de l'Etat défendeur lui-même. Elle rappelle souvent avoir attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International »

Met betrekking tot de feiten eigen aan de zaak Khlaifia e.a./ Italië

"Cependant, la Cour transcende le cas d'espèce qui lui était soumis en affirmant clairement des balises devant entourer le contrôle, tant le sien que celui des juges nationaux, des violations alléguées de l'article 3 CEDH en ce qui concerne les conditions d'accueil des demandes d'asile, singulièrement en Italie. Si elle rappelle que les mauvais traitements doivent atteindre un seuil minimum de gravité pour tomber sous le coup de l'article 3 de la CEDH, elle affirme également que la surpopulation (en l'espèce dans un centre d'accueil) peut constituer l'élément central à prendre en compte dans l'analyse de la violation alléguée de l'article 3 de la CEDH »

Overeenkomstig met de rechtspraak van Uw Raad, die toepassing maakt van de rechtspraak van de EHRM, voldoet het niet dat verweerster enkel de algemene situatie in Frankrijk onderzoekt.

Verweerster had tenminste individuele waarborgen moet eisen en verkrijgen van de Franse autoriteiten omtrent het onthaal en opvang van verzoeker.

Deze werden niets eens gevraagd door verweerster!

Verweerster meent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, geen grond vormt voor de soevereiniteitsclausule.

Er dient herhaalt te worden dat het beginsel van de Dublin Verordening, zoals bepaalt in artikel 3, §2 van de verordening, blijft dat de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van een asielaanvraag, degene is waar een asielzoeker zich fysiek bevindt!

In huidige zaak is er geen sprake van een forum shopping waarbij verzoeker de lidstaat waar ze zijn asielaanvraag indient, zou kiezen – quod non – maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt.

In de bestreden beslissing wordt steunend op het AIDA rapport weliswaar gesteld dat er lacunes bestaan in het verstrekken van opvang. Verweerder countert dit gewoon met te zeggen dat dit niet kan leiden tot het

besluit dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het bieden van opvang en dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen.

Het louter feit dat een lidstaat maatregelen neemt om de tekortkomingen proberen te overheersen en zich "niet onverschillig opstellen" tegenover de vele kanttekeningen, is in geen geval een aanwijzing dat verzoeker niet blootgesteld kan en zal worden aan vernederende en onmenselijke behandelingen in geval van een overdracht naar die lidstaat.

De kernvraag in deze zaak is de vraag of verzoeker bij een overdracht naar FRANKRIJK zal belanden in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM in gevolge de inadequate opvangmogelijkheden aldaar.

Verzoeker meent dat verweerster zijn situatie in FRANKRIJK als een "Dublin returnee" ten gronde beter had moeten onderzoeken en van de Franse instanties de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in FRANKRIJK die conform de Europese vereisten zijn.

Dat verzoeker minstens aannemelijk maakt - en het bestaan van een voorzienbaar risico aantoon - dat hem bij een terugkeer naar FRANKRIJK als asielzoeker/Dublinterugkeerder geen menswaardige opvang zal worden aangeboden.

Er is volgens verzoeker een groot risico dat hij geen opvang krijgt en dus dakloos wordt, of dat hij niet opgevangen wordt in omstandigheden die overeenkomen met de vereisten van artikel 3 van het EVRM.

De onthaal- en ontvangvoorzieningen in FRANKRIJK moeten als onmenselijk en vernederend beschouwd worden en vormen een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest.

Er bestaat een reële risico dat verzoeker wordt blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In casu, nu verweerster van menig is dat verzoeker overgedragen zou kunnen worden naar FRANKRIJK zonder enige waarborg te eisen van de Franse asielinstanties, schendt verweerster artikel 3.2. van de Dublin Verordening schendt, alsook artikel 3,6 en 13 van het EVRM, artikel 4 van de EU-Handvest, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

c) Besluit

Uit het voorgaande, blijkt afdoende dat de bestreden beslissing niet correct genomen, en dat zij met andere woorden meerdere wetsbepalingen en rechtsprincipe schendt, reden waarom zij nietig dient te worden verklaard.

[...]

1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2. Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoeker is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald schendt de bestreden beslissing artikel 7 van de Vreemdelingenwet, het motiverings-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”

2.3.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen aanvoert dat verweerder alvorens de bestreden beslissing te nemen had dienen te onderzoeken of hij in Frankrijk het risico loopt om, bij gebrek aan adequate opvang, in een onmenselijke of vernederende situatie, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, terecht te komen. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat verweerder uitgebreid heeft onderzocht of verzoeker het risico loopt om in Frankrijk te worden onderworpen aan foltering of vernederende of onmenselijke behandelingen of straffen en heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat dit niet het geval is. Bijgevolg kan niet worden besloten dat verweerder is tekortgekomen aan de (formele) motiveringsplicht of dat hij de zorgvuldigheidsplicht heeft miskend.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker nog stelt dat verweerder verkeerdelijk heeft aangegeven dat hij in Frankrijk niet dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden behandelingen voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Uit het aan de Raad voorgelegde gehoorverslag van 26 maart 2025 blijkt dat verzoeker, die meermaals langere periodes in Frankrijk verbleef en er een verzoek om internationale bescherming indiende, werd gevraagd of hij redenen had “*met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling*” die een beletsel zouden kunnen vormen voor de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker heeft ondanks deze uitdrukkelijke vraag niet aangegeven dat hij in Frankrijk voorheen geen gepaste opvang kon genieten. Hij heeft er slechts op gewezen dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dit antwoord laat, gezien het feit dat zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd behandeld en afgewezen, niet toe te concluderen dat de asielprocedure en de opvangmodaliteiten in het land waarnaar verweerder hem wenst over te brengen structurele tekortkomingen vertonen. Los daarvan moet worden gesteld dat verzoeker een gezonde jongeman is, die volgens zijn verklaringen reeds zeven jaar in Europa rondreist. Hieruit blijkt dus dat hij zeer zelfredzaam is en dat het gegeven dat hij – in de mate dat hiertoe al zou zijn gerechtigd en deze niet dadelijk beschikbaar is – geen opvang zou kunnen genieten in Frankrijk onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen concluderen dat hij in dat land in een situatie dreigt terecht te komen die onverenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. De theoretische beschouwingen van verzoeker en zijn verwijzing naar een verslag, waarin wordt aangegeven dat het aantal plaatsen in de opvangvoorzieningen de jongste jaren vaak lager lag dan het aantal verzoekers om internationale bescherming, doen geen afbreuk aan het voorgaande. Niet elke verzoeker om internationale bescherming behoeft trouwens opvang in de door de overheid voorziene opvangstructuren en uit de verslaggeving blijkt ook dat de Franse autoriteiten het aantal opvangplaatsen voor verzoekers om internationale bescherming stelselmatig hebben verhoogd om op die wijze tegemoet te komen aan de verplichting om verzoekers om internationale bescherming op te vangen. Er kan geenszins worden geconcludeerd dat verweerder onterecht aangaf dat het vertrouwensbeginsel tussen de lidstaten speelt en dat niet blijkt dat de overdracht van verzoeker aan de Franse autoriteiten in strijd is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten blijkt niet.

2.3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder, op basis van artikel 3.2, tweede en derde lid van de verordening nr. 604/2013, had dienen te beslissen dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

2.3.2.5. De Raad dient verder te duiden dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.2.6. Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder hem, door de bestreden beslissing te nemen, het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel ontzegt, zodat niet kan worden besloten tot een schending van artikel 13 van het EVRM.

2.3.2.7. Uit het betoog van verzoeker kan verder niet worden afgeleid waarom hij meent dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend vijfentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK